

hvad jeg selvfølgelig gaar ud fra, at han vilde, og dette blev forelagt, maaske som han har udarbejdet det, maaske noget ændret, og dette Forslag saa blev vedtaget her paa Rigsdagen i alt Fald som Grundlag, kunde man ikke fra Statsbanernes ledende Mænds eller fra Generaldirektionens Side komme og sige: Det er Rigsdagen, der har lavet det daarligt; det er uheldigt, og en saadan Ordning som den kan jeg ikke arbejde under. Jeg tror ikke, at noget af dette Tings ærede Medlemmer eller den højtærede Minister tør paastaa, at naar vi faar dette Forslag, hvad enten det bliver med Mindretallets eller Flertallets Forslag til § 4, at den Generaldirektør, der da bliver ansat, vil erklære sig tilfreds med Loven og ikke sige, at det havde været ønskeligt, om en Bestemmelse, der er der, ikke havde været der, eller at en Bestemmelse, der er undladt, burde have været der. Jeg har tænkt mig Muligheden af, at man kunde opnaa at faa en virkelig ideel Ordning ved at vedtage et Forslag som det, der her foreligger.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, sige, at naar jeg er gaaet med til, at vi faar en enevældig Generaldirektør, er det under den udtrykkelige Forudsætning, som jeg glæder mig ved, at hele Udvalget er gaaet med til, at man faar oprettet et Jernbanaeraad, der vælges dels af Rigsdagen, dels af Ministeren. Det betragter jeg som en overordentlig stor Støtte for Befolkningen, der skal have saa meget med de danske Statsbaner at gøre. Hermed tillader jeg mig at anbefale mit Ændringsforslag under Nr. 17.

Ejsing: Den ærede Ordfører har gentagne Gange appelleret til Medlemmernes sunde Sans. Den skulde bestaa deri, at de skulde følge ham og Sagkundskaben. Sagkundskaben skulde altsaa være Udvalget af 1911 (*Hey: Nej!*), naa, dog ikke, og tillige, saa vidt jeg forstod ham, Generaldirektionen og Organisationerne. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at dersom der er nogen, der har gennemheglet Udvalgets Arbejde, saa er det vistnok Generaldirektionen. Der er en ret skarp Kritik — som de, der har læst den, vil have set — af det Arbejde, Statsbaneudvalget har gjort. Jeg tror ikke, at man kan sige, at det er lutter Enighed, der skinner derigennem. Generaldirektionen holder ganske vist paa Sektionerne, derimod er den ikke særlig begejstret over Distrikterne. For os — det har jeg vist allerede sagt to Gange, men kan gerne sige det tredje Gang med —

for os drejer det sig ikke om, hvorvidt det skal hedde Sektioner, Distrikter eller Kredse. For os drejer det sig om, at vi ikke faar de mange Instanser. Endelig vil jeg gøre opmærksom paa, at Jernbane-Etatsorganisationernes Udvalg — det er et langt Ord — har ogsaa været spurgt, og det er da Folk, som kan have en Mening, og som formentlig er ret sagkyndige. Nu kunde man jo tænke sig, at Etaten kunde været interesseret i at faa de mange Sektioner, da de giver Plads for mange Oprykninger. Men dette Udvalg siger — jeg maa nok have Lov til at læse et lille Stykke op: „Det forekommer os, at Sektionsdelingen vil være højst uheldig. Sektionerne ville for Trafikafdelingen virke uheldigt for Togledelsen, idet Samarbejdet mellem 9 Sektioner vil blive yderst besværligt. Baaede for Bane- og Trafikafdelingen ville Sektionerne blive tungt virkende Omsvøbsdepartementer med bekosteligt Kontorhold. Kontorerne ville derhos til Dels binde Sektionsledernes Arbejdskraft, saaledes at deres naturlige Mission (Tilsyn og Ekspedition) vilde hemmes“. Jeg synes heller ikke, at denne sagkyndige Udtalelse falder saa fuldstændig sammen med det foreliggende Forslag.

Den ærede Ordfører nævnedes, at Sektionslederne skulde afgøre Sagerne. Ja, men det er der jo heller intet i Vejen for under den nuværende Ordning. Det var netop det, der var tilsigtet, at en Del af Afgørelserne skulde lægges ind under Linieforvaltningen og Sektionerne i Stedet for at gaa til den højeste Instans. At man ikke er kommet til at gøre det, er ikke Ordningens Skyld, men det er de Mænds Skyld, som har ført Ordningen ud i Livet. Jeg tror nok, at den højtærede Minister og jeg i Fjor var ret enige om, at det egentlig afgørende var, hvilke Mænd der kom til at føre Ordningen ud i Livet, og bliver det ikke de rette Mænd, saa kan vi for den Sags Skyld køre, med hvilken Ordning vi vil, saa kan vi ogsaa køre med den Ordning, som Flertallet foreslaar. Naar vi alligevel holder paa vort Forslag, saa er det ikke, fordi vi mener, at Flertallets Forslag ikke kan bruges, men fordi vi mener, at vort Forslag kan bruges lige saa godt, og fordi det er betydeligt billigere og giver langt færre Omsvøb. Derfor holder vi paa vort Ændringsforslag.

Det ærede kongevalgte Medlem, som talte sidst (Jørgen Berthelsen), anbefalede, at vi skulde faa en Ende paa Sagen, og det siger jeg Ja til; det vil jeg gerne være med til. Men vi vil ikke være med til at